

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ WERNER KRUEGER

Η ΤΙΓΡΙΣ

ΗΝ ιστορία αυτή, που θα σας διηγηθώ, μου την είχε ένας θεός μου, που ήταν αξιοσημείωτος του μηχανικού κι είχε κάνει πολλά χρόνια στις Ινδίες. Είναι μία αληθινή ιστορία, μία περιπέτεια δική του.

— Εργαζόμαστε τότε, άρχισε να μου διηγείται ο θεός μου, στο τριγωνομετρικό δίχτυ Μπενάρες—Δακλίνου—Πάτνα. Είχαμε ένα καταστάθι για δυό-τρεις βδομάδες μέσα σ' ένα πεντάτο δάσος. 'Η ζέστη κι η ύγρασία που είχε εκεί μέσα δεν περιγράφεται. Κ' όπως σ' όλα τα ύγρα μέρη έτσι κι εκεί είχε κοινοίτια και πυρετούς.

Τόν θυμάμαι ακόμα ξεπαλιμένον σε μία αίθρα, ανάμεσα σε δυό δέντρα. Πότε βογγούσε και πότε παραμύθιζε...

'Αλλά δεν ήταν μονάχα ο κίνδυνος των πυρετών εκεί πέρα. Είχαμε και τα τρομερά φειδιά, τις τίγρεις και τους άγρια άγρια θηρία των δασών. Έπρεπε να προσέχουμε σε κάθε μας βήμα.

'Ολη τη νύχτα άκουγότανε, σαν φρόβα, πότε κοντά στην καλύβα, πότε από τα βάθη του δάσους, το βαρύ κι άγριο μουγκρητό της τίγριως.

'Όταν πειά ή έργασίες μέσ' στη ζούγκλα είχαν σκεδόν τελειώσει, ο συνταγματάρχης Έγιες έγινε καλά κι άρρώστησα εγώ.

'Ο συνταγματάρχης Έγιες, πάντοτε πολύ φίλος μου, είχε την καλοσύνη να μου παραχώρηση την καλύβα του. Ήταν άσχετά καλά εκεί μέσα, καλύτερα το 'λάν στον άν' την αίθρα πολύγα πρώτα. Είχε περισσότερον αέρα και δροσιά. Στην καλύβα αυτή έπιχε ένα μεγάλο, παρ'ένο στρατιωτικό κρεβάτι, φαρόν και χαμηλό, δύο βαρύ ξύλο, και με άλλοκοτο σχήμα.

Στα παραμυθιά του πυρετού μου δεινόμωνα και χτεπνόμωνα σαν τρελλός. Τις ώρες που ήταν ξενύχτος απ' τη δουλειά του, ο συνταγματάρχης Έγιες ήμνε μαζί μου.

'Εκείνο τ' απόγευμα ο Έγιες είχε ύπνευσα. Μήπως λοιπόν κ' έβριγε. Σέ λίγο ο ήλιος έπεσε και τ' σκατιά γρήγορα άλάσθηκε στην ζούγκλα. Μισήν ώρα άργότερα άκουσα τ' πρώτο μουγκρητό της τίγριως. Είχε αρχίσει ή μάζ' έπικίνδυνη νύχτα της ζωής μου...

'Αξάρνα μ' έπιασε ο παροξυσμός του πυρετού κι άρχισα να βλέπω κάθε λογής όπασίες. Μου φάνηκε στην άρχή πως ήμωνα στην πατρίδα μου, πάνω σ' ένα άλογο, κ' έτρεχα... Έπειτα μου φάνηκε πως έπεσα απ' τ' άλογο και βοήθηκα μπροστά σ' ένα άγριο 'Ινδό, που με γυμνó τó σπαθί του όμοιώς καταπάνω μου. Φυλάχτηκα μ' ή σκατίση και ξέφυγα απ' τó χτεπτήμα τού σπαθίου του. Μ' αέτ' όμως σόνονταμα και μου φάνηκε πως έπερα σ' ένα βαθύ πηγάδι...

'Επειτα μύρισαν ή παρωσθήσεις τού πυρετού και μ' έπιασαν δυνατές κρυάδες, που με κάνανε να τσιμπούζω και να χοροπηδό σ'ό κρεβάτι. Άργότερα ήσυχασα κάτω.

Σέ λίγο άνασηζώθηκα σ'ό κρεβάτι μου για να πάρω ακόμα μία όσα κινύο. Δεν πρόφτασα όμως ν' άλωσω τó χέρι μου για να πάρω τó κοντί, κι άκουσα κάτι μέσα στην καλύβα που με κάρφωσε στή θέσι μου κ' έκανε τó αμα μου να παρωσ...

Μιά βαθεία, βαθεία, κινονική άναση άκουγότανε... Έφαξα με τó βλέμμα μου σ'ό σκατιά και τ' μάτια μου άντ'κρυσαν δυό μεγάλα λαιτερά σκατιά, που γυαλίζανε και φωσφούριζανε κινονικώρπασα. Τι ήταν αυτό; Όσομα ήμπος τού πυρετού; Όχι. Δεν ήταν όραμα...

'Εμεινα άκίνητος και κίττωξα... Είδα σέ λίγο τ' δυό φωτερά σημάδια να στενεύονε και να γίνοντα σαν δυό στενές γραμμές. Έξακολουθούσα να κίττωζω. Και σιγά-σιγά τ' μάτια μου συνήσαν κι άρχισανε να βλέπουνε καλύτερα σ'ό σκατιά...

Διέκρινα τότε, ανάμεσα σ'ό κρεβάτι μου και στην άνοιχτή πόρτα της καλύβας, τó χοντρό σόμα μιας μεγάλης τίγριως...

'Εβλεπα τó μεγάλο της κεράλι, με τ' άγρια φωτερά μάτια της, ν' άνεβοκατεβαίνη ορθικά... Μυριότανε τόν άέρα και τ' μάτια της βγάζανε φωτιά.

'Ο πυρετός τώρα μούγε περιέσι κι άσθανόμωνα τόν έαντό μου καλύτερα. Ξεπαλιμένος δέ καθώς ήμωνα σ'ό κρεβάτι, άρχισα να σκέπταμαι. Ήξερα καλά τις τίγρεις και δεν έπρεπε να έχω καμιά έλλείδα. Ήμωνα σ'ά νύχτα τού θηρίου. Μπορούσε να με καταστράξη...

Ποσην ώρα είχε μέσα στην καλύβα; Και πως δεν την είχα καταλάβει όταν ήμνε; Αυτό δεν τó ξέρω.

Μολαταύτα ή τίγρις δεν έδινε διάθεση να μου έπιτεθή. Σέ λίγο άλλαξε θέσι. Σήκωσε τó κεράλι της, τó χαμηλόζετα και έπιτεθή. Μου ήρθε τότε μία τρελλή ιδέα. Σκέφτηκα να σηκωθώ μονομάς απ' τó κρεβάτι, να πηδήσω έξω και να κλεισώ πίσω μου την πόρτα, κλείνοντας έτσι την τίγρι στην καλύβα. Εύτυχώς όμως δεν τόκανα. Γιατί ήτανε μία σέψη τρελλή. Άν τόκανα αυτό, δέ θα γλίτωνα.

'Εντελώς τυχαία, άκουήτησα έξωφρα τó χέρι μου σ'όν τοίχο. Είδα τότε πως ανάμεσα σ'ό κρεβάτι μου και σ'όν τοίχο ήτανε χυρός άρκετός, όσος άκριβώς χραιώτανε για να μωρούση ένας άνθρωπος να γλυτωήση από μέσα και να πέσι σ'ό πάτωμα.

Σκέφτηκα λοιπόν να δομαόσω. Έχει ήμωνα όπωσδήποτε π'ό ασφαλίσμένος. Έβριξα λοιπόν μία τελευταία ματιά στην τίγρι κ' έπειτα, με μία γρήγορη κι άπότομη κίνηση, γύρισα κ' έπεσα σ'ό πάτωμα...

'Αμέσως άκουσα ένα άγριο μουγκρητό. Ή τίγρις πηδωσε πάνω σ'ό κρεβάτι. Μόλις είχα γλυτώσει απ' τ'ά νύχτα της. Τώρα όμως κόντενα να σκιάσω κ'άπ' απ' τ'ά σανιάδια τού κρεβατιού, που τ'ά λυγίσε, σκεδόν ός τó πάτωμα, τó βάρος τού θηρίου, ποίταν άπότανα...

Εύτυχώς, σέ λίγο ή τίγρις κατέβηκε απ' τó κρεβάτι, κι έτσι άνέντευσα.

Πέρασαν ακόμα λίγα δευτερόλεπτα. Έπειτα την άκουσα να γρατσιονάη σ'ά πόδια τού κρεβατιού. Γύρισα τότε και είδα πως τó κρεβάτι δεν άπείχε ούτε είκοσι πότους απ' τó πάτωμα. Έτσι ή τίγρις δεν ήμ πορούσε να χόση τó κεφάλι της και να μ' άρπάξη. Τó κρεβάτι ήτανε έπίσης έπίκετά φαρόν κ' έτσι ούτε και με τó πόδι της μπορούσε να με φτάση.

'Η τίγρις άρχισε τότε άλλη τακτική. Πρωσπαθούσε να σηκώση τó κρεβάτι, έγοντας τ'ά μάτια της διαρκώς κερφομένη άπάνω μου. Μά τó κρεβάτι ήτανε μεγάλο, φαρόν και βαρύ. Και ή τίγρις δεν τ'ά κατάφερε... Κ' έγώ είχαριστούσα τó θεό που μούτυχε τó κρεβάτι αυτό τού Έγιες.

'Ήτανε διασκεδαστικό να βλέπη κανείς την τίγρι να πολεμάει να με φέρηη έτσι, σαν γατιά που παίζει, και σ'ή βεβαί πως άν ή θέσις μου δεν ήτανε τόσο

έπικίνδυνη, θα γελοούσα με την καρδιά μου. Άμα είδε πως μ' ατά δεν έκανε τίποτε, ή τίγρις σ'άθηκε άκίνητη. Τ'ά μάτια της, που ζοκάνιζανε μέσα σ'ό σκατιά, ήσαν διαρκώς κερφομένα άπάνω μου. Και σ' όλη την καλύβα είχε χυθή μία δυνατή μωροδιά, βαθεία κ' άσχημη, ή ιδιαίτερη χαρακτηριστική μωροδιά της τίγριως.

Άσθανόμωνα τόν πυρετό κι ξανάχρητα. Με πιάσανε πάλι τ'ά όργη, ή τρεμπίλες, άρχισα να παρωμύζω κ' έβλεπα να με περιστοιγίζονε φαντάσματα...

'Εξάρνα διέχρηνα μία σιά ανθρώπου να διαγράφεται σ'όν οθράνο, που φανόταν απ' την άνοιχτή πόρτα της καλύβας. Ήταν ο Έγιες...

Νόμισα πως δεν είχε δη την τίγρι και θέλησα να τού φωνάξω να φραχτή. Μά δεν πρόφτασα να μιλήσω. Τ'ά λόγια μου τ'ά σκέπασε ο κρότος μιας τουρκελιάς. Είδα τότε την τίγρι να σηκώζετα κάτω και τ'ά κόκανα μάτια της να σβύνουν. Ένας σπασμός έτάραξε τó πελώριο σόμα της.

'Αμέσως τότε ο Έγιες και δυό ίθανενεί στραπίωτες με βοήθησαν να βγώ κάτω απ' τó κρεβάτι.

— Δώσε μου λοιπόν κινύο, φώναξα σαν τρελλός σ'όν Έγιες. Και, σ'όν πυρετό μου άπάνω,

Ξανάβρε σέ λίγο με τó όπλο του και δυό συνοδούς.

ΑΡΜΕΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΒΡΤΑΝΕΣ ΠΑΠΑΖΙΑΝ

ΤΟ ΠΟΤΑΜΑΚΙ

ΤΗΝ Ἀνατολή (ἢ παράδοσις δὲν ἀναφέρει σὲ πῶς μένος ἀπὸβῆς), ζῶσε μὴ φορὰ ἔνας μεγάλος, πλούσιος βασιληῆς.

Ζῶσε ὅπως ζῶσιν ὅλοι οἱ ἀνατολίτες τῶν ὀφθαλμῶν, πλουσιόπαροχα καὶ μὲ μεγαλοπρέπεια.

Τοὺς ὑπάρχουσιν του, τοὺς ἔστρεψε ἡ δυστυχία καὶ ἡ κακομοιρία, μὴ αὐτὸν δὲν τὸν ἔνοιαζε καθόλου. Ἐχίτσε καινούργια παλάτια, εἶχε ἀρέτοιγες γυναῖκες, καὶ αὐτοὶ οἱ πρίγκηπες καὶ οἱ αἰλικκοὶ του περνοῦσαν εὐχάριστα κοντὰ του.

Τὰ παλάτια του ἦσαν τὸ ἕνα πῶς εὐρύχωρο ἀπὸ τὸ ἄλλο, οἱ κήποι του περιφίρμιον γὰ τὴν ὀμορφίαν του.

Ὁ τύραννος ὅμως ἐξακολουθοῦσε νὰ χιτῆ νέα παλάτια καὶ νὰ φτενῆ νέους κήτους, χωρὶς νὰ γνοιάζεται γιὰ τοὺς κόπους καὶ τὴν ἐξάντληση τῶν ὑπάρχουσιν τῶν.

Οἱ δούλευτες δὲν εἶχαν τελειωμὸ. Μὰ καὶ τὶ μπορούσε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ; Δὲν εἶχε τάχα ἀπέραντες γαίτες; Ἡ μισὴ χώρα ἦταν χτήμα του, προσωριμῆν γιὰ παλάτια, γὰ κινήματα, γὰ τὴν ἀνάγκη των γυναικῶν του καὶ τῆς ἀκολουθίας του! Μήπως τοῦ ἔλειπαν ἐφορτικὰ χεῖρα; Μήπως δὲ χρησιμοποιοῦσε τὸν ἰδῶτα καὶ τὴν ἐξόχουσαν τῶν ὑπάρχουσιν του; Καὶ αὐτὸν ἐξόχουσαν ἢ ὄρεσις δὲν μπορούσε τάχα νὰ χιτῆ καὶ φρούρα οὐλόκληρα μὲ τὰ πτώματά του; Καὶ τὶ δὲν εἶναι ἰσχυρὰ νὰ κινή ἕνα ἀνατολίτης τίφανος ...

Καὶ μὴ μῆρα τοῦ κατήρθε ἀξάρνα νὰ φῆ ἕρῃ ἕναν μεγαλοπρεπεστάτο, ἀπέπνιτο κήπο, ἕναν κήπο πῶς γὰ νὰ τὸν περάσῃ; ἀπὸ τὴν μὴν ἀρχὴν στήν ἄλλη, θὰ ἔστρεπε νὰ περνατῆς μῆρες καὶ μῆρες, ἕναν κήπο μὲ λογιῶ-λογιῶ δένδρα καὶ λουλούδα, ποτῖα καὶ θῆρα.

Τὴ φαντασίαν του αὐτὴ τὴν ἔβαλε ἀμέσως σὲ πρῶτη. Κι' ὁ κήπος ἄρχισε νὰ φτενέται καὶ νὰ μανδρωνεταί μὲ τοὺς κόπους καὶ μὲ τὸ αἷμα τῶν ὑπάρχουσιν του, τοῦ δούλευσαν γάτο ἀπ' τὸ κρητισοῦν τῶν ἀνθρώπων τοῦ Βασιληῆ.

Τὸν καιρὸ αὐτὸ ἡ πεῖνα καὶ ἡ ἀρροστεῖες ἔθῄριαν τὴν χώρα. Καὶ ὅμως ὁ βασιληῆς ἦταν κατενθουσιασμένος μὲ τὸν κήπο του καὶ δὲν εἶχε ἰδέα γιὰ τὴν πεῖνα καὶ τὰ βασίνα τοῦ λαοῦ του...

Ἄξαρνα, μὴ μῆρα, ἕνα ποταμῖα πῶς ἔχουσαν ἀπὸ μακρονὰ ἕνα βουνά, κατηρῆσεν πρὸς τὸν κήπο τοῦ βασιληῆ.

Ἀπὸ πῶς ἔχουσαν; Πῶς μπῆκε στὴ χώρα; Κανένας δὲν ἤξερε.

Εἰδοποίησαν εὐθὺς τὸ βασιληῆ γιὰ τὸν ἀνέλπιστο αὐτὸν μουσαφίρη.

— Καὶ τὶ μ' αὐτὸ; Καλῶς ὄπως! εἶπε ὁ βασιληῆς. Θὰ μὴ ποτῖν τὸν κήπο μου.

Ἄνοιαν λοιπὸν γιὰ τὸ ποταμῖα δρόμο, γιὰ νὰ μποῦν νὰ τρέχῃ καὶ νὰ κελαιρῆν τὸν κήπο, νὰ ποτῖν τὰ δένδρα, νὰ κρηφοριλῆ μὲ τὸ χορτάρι, νὰ γαιδεύῃ τὰ λουλουδάκια...

Τὶ ἔγινε ὅμως ὕστερα;

Τὸ ποταμῖα, ἄρχισε νὰ φουσιῶν, καὶ μεγαλῶν, ν' ἀλλάξῃ δρόμο καὶ μὴ φορὰ, ἐκπληκτος ὁ βασιληῆς καὶ οἱ αἰλικκοὶ του εἶδαν, πῶς τὸ ποταμῖα αὐτὸ πλημμύρισε ὅλο τὸν κήπο, ἔγινε πῶς ὀρημτικὸ, χιτῆσε παντοῦ καὶ παρῆσεν τὰ πάντα. Μῆρα μὲ τὴν ἡ-

χωρὶς νὰ σκεφτῶ πῶς τὸν κίνδυνον πῶς εἶχε διαρῆγει, τὸν ἐχτιπῆσα μὲ τὴν γροθιά μου δυνατὰ στὸ πρόσωπό...

Ἐξῆς μῆρες ἀργότερα, ὅταν εἶχα γίνει πῶς καλὰ, ὁ Ἐγὼς μὴν διηγήθηκα πῶς εἶχε ἔφαθε ἄλλη μὴ φορὰ νὰ μὲ δὴ ἔκρινε τὸ βράδυ. Καθὼς ὅμως ἔκανεν νὰ κητὴ στὴν κατάλαβε, ἔγινε ἔλειψε νὰ σποντάγη ἄπλωσ στὴν τίγρη. Ἐπιτόχος — καὶ αὐτὸ ἦτανε θαῦμα — ἡ τίγρης δὲν τὸν κατάλαβε. Κ' ἔτσι ἡ πόρτα νὰ φῆναι καὶ νὰ ἐνανθῆ σὲ λίγο μὲ τὸ ὄπλο του καὶ μὲ διὰ συνοδοῦς. Μόλις ἔφθισεν στὴν πόρτα ὁ Ἐγὼς σημάδεψε τὴν τίγρη σὸν κεφάλι καὶ προβάδισεν. Ἡ τίγρης ἔμεινε στὸν τόπο!...

Πῶς ὅμως τὴν πρώτη φορὰ ἡ τίγρης δὲν τὸν κατάλαβε, αὐτὸ ἔμεινε μυστήριον. Ἦσως γιὰτὶ ἦταν ἀπορροζομένη μὲ μένα...

Κι' ὁ θεὸς μου τελειώσε τὴ διήγησίν μου καὶ αὐτὰ τὰ λόγια:

— Ἀπὸ τότε, ἀνημέη μου, πάντα βλέπο στὸν ἔπινο μου διὰ φωτογὰ μάπα τίγρης καὶ πετάχουμα ἀπάνω λαχταρισμένους...

μῆρα, μάλιστα φουσιῶσε περισσότερο, ἔστρεψε μὲ πῶς μεγάλη ὄρη καὶ γροθίμζε καὶ πλημμύρισε ὅτι εἶχε μῆρας του.

Κτίρια, δένδρα, μάνδρες, λουλούδια σκεπάζονταν ἀπ' τὰ νερά, παντοῦ ἀπλοῦνταν ἡ κατάσταση.

Ἐνὸ ὅμως πλημμύρισε καὶ κατέστρεψε τὰ ὑποστατικά τοῦ βασιληῆ, βγαίνοντα ἔξω ἀπὸ τὸν κήπο γινόνταν ἡρεμὸ καὶ ἡσυχὸ καὶ ποτῖσε τοὺς ἀγροῦς καὶ τοὺς κήπους τῶν ὑπάρχουσιν του.

Καὶ στὸν καιρὸ πῶς ὁ κήπος καὶ τὰ παλάτια τοῦ βασιληῆ καταστρέφονταν πλημμύρισμα ἀπὸ τὰ νερά, ἡ εὐτυχία τῶν ὑπάρχουσιν του αὐτὰ νὰ καὶ μεγαλῶνε.

Ὁ βασιληῆς ἄρχισε πῶς νὰ θυρῶν.

Μὰ ὅσο περισσότερο θυρῶνε, τόσο περισσότερο καὶ τὸ ποταμῖα φουσιῶνε καὶ γινόνταν πῶς καταστρεπτικὸ.

— Διδῶσε τὸν ἀδάκρυτο μουσαφίρη ἔξω ἀπὸ τὸ βασιλεῖο μου!... φρονῆσε μὲ ὄρη ὁ βασιληῆς.

Μ' αὐτὸ δὲν ἦταν ἔξω. Πῶς νὰ σταματήσουν τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ, πῶς νὰ τὸ γροῦσιν πῶς πῶς τρέχει ὀρημτικὰ καὶ ἀδάκα, πῶς δὲν παύει νὰ μεγαλῶνῃ καὶ νὰ καταστρέφῃ!...

Ὁ βασιληῆς κόντενε νὰ σκάσῃ ἀπ' τὸ κακό του.

Συναχθῆσαν τότε οἱ πρίγκηπες, οἱ αἰλικκοὶ ὁ στρατός, οἱ ἀρχηγοὶ καὶ ἄρχισαν νὰ δοκιμάζουσαν νὰ στρέψουσαν τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ. Πότε ἔκαναν γυναιτιάνα προχόματα, τάφρους, ἀλλάζια, μὲ τὸν αἰκό.

Τὸ ποταμῖα ἐξακολουθοῦσε νὰ τρέχῃ ὅπως ποῖν καὶ ὅταν ἔχτισαν τὰ προχόματα, φουσιῶσε, πῆσεν τὰ φράγματα, τὰ κατέστρεψε, ὄρη μῆρε μὲ μεγαλῶνεται δύναμι καὶ καταπλημμύρισε τὰ πάντα, παλάτια, κτίρια, ὄρηφωματα.

Τότε ὁ βασιληῆς ἔστειλε ἀπεσταλμένους στὴ γειτονικὴν χώρα.

— Ἀπὸ τὴν χώρα σας — διάταξε ὁ βασιληῆς τοὺς ἀπεσταλμένους του νὰ ποῖν στὸν βασιληῆ ἐκείνου τοῦ ποταμοῦ — μὴ κόντενε ἕνα ἀδάκρυτο μουσαφίρη. Ἦταν μικρὸς στὴν ἀρχή, ὁ στρατὸς ὅμως ἄρχισε νὰ μεγαλῶνῃ καὶ τὸ ποταμῖα πλημμύρισε... Γροθίμζε τὰ παλάτια μου καὶ εἶχε ἔτοιμος καὶ μὲ πῶς ἀκόμα. Ἡ φουσιῶσε τὸν δρόμο, ἡ στρέψε τὰ νερά του...

Ὅταν τὰ κόουσε αὐτὸ γειτονικὸς βασιληῆς, χαμογῆσεν, καὶ ἀπὸ ἔδειξε στὸς ἀπεσταλμένους τὴ γῆ του, ἀποκρίθηκε ἔτσι:

— Τὸ βλέπετε καὶ οἱ σεις; Τὰ παλάτια μου τὰ πλημμύρισε καὶ τὰ γροθίμζε αὐτὸ τὸ ἴδιο ποταμῖα. Δοκιμάσα ν' ἀλλάξῃ τὸ ρεῦμα του, ἔχτισα προχόματα, αὐτὸ ὅμως μὲ τὰ νερά του τὰ γροθίμζε ὅλα!... Ὅλη ἡ χώρα μου εἶνε στὴν ἔξοισια του καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ ποταμῖα μὴ ὄχει περικυβλιμένον. Ἡ ἀρχή του δὲ βροῖκεται στὴν χώρα μου, ἀλλὰ ἐκεῖ, ἔξω, στὰ βουνὰ κίττωσε ἕνεξς χώρας.

Ὁ μεγάλος βασιληῆς ἔστειλε τότε ἀπεσταλμένους στὴν μακρονί, ἕνεξς χώρα, ἀλλὰ καὶ πάλι δὲν μπορούσαν νὰ βροῦν τὴν πηγὴ τοῦ ποταμοῦ.

Ἀπὸ ἀγνωστα βουνὰ εἶχε τὴν ἀρχὴν τοῦ ποταμοῦ καὶ ὅσο προχωροῦσε, τόσο στὸ δρόμο του αὐτῶνε. Πλημμύρισε καὶ γροθίμζε τὰ παλάτια, ἀλλὰ τοὺς ἀγροῦς τῶν δυστυχισμένων, φτωχῶν χωρικῶν τοὺς ποτῖσε καὶ τοὺς ἔδινε ζωή...

Κι' ὅπως ἀναφέρει ἡ παράδοσις ὁ μεγάλος βασιληῆς δὲν ἔπαυε νὰ χιτῆν μεγάλα προχόματα, τεράστια φράγματα.

Καὶ ὅμως τὸ ποταμῖα τ' ἀναποδογῆρζε ὅλα καὶ ἀκατάστατα ἔστρεψε... ἔστρεψε...

Καὶ ὅσο περισσότερα προχόματα ἔκαναν, τόσο καὶ αὐτὸ μεγαλῶνε τὴν ὄρη του καὶ σάρωνε καὶ κατέστρεψε τὰ παλάτια τοῦ βασιληῆ καὶ ἔσπρῆσεν καὶ ἔσπρῆσεν ὅλα τὰ δεσμάκι' ὅλες τίς ἀλλοσίδες...

Καὶ στὴ θέση τῶν παλαιῶν ἀπλόθησαν ἀγὰ-ἀγὰ νερά καὶ βάλτου. Κοι τὸ ποταμῖα μὴ τρέχει, τρέχει... Καὶ τὰ προχόματα καὶ τὰ φράγματα, ὄρη μῆρα δὲν ἀναγατίζουσαν, ἀλλὰ τὸ ἐρεθίζουσαν καὶ τοῦ δινουσαν περισσότερὴν δύναμι.

Καὶ προχωρεῖ καὶ καταστρέφει στὸ δρόμο του, κἄθε τι πῶς συνδέεται μὲ τὸ ὄνομα τῶν βασιληῆδων. Γιατὶ τὸ ποταμῖα αὐτὸ εἶνε ἡ δύναμι καὶ ἡ ἀλήθεια, εἶνε ἡ δικαιοσύνη, εἶνε ἡ πρόδοσις καὶ ὁ πολιτισμός, εἶνε ἡ ἐκδίκησης κατὰ τῶν τυράνων καὶ τῶν σκληροῦσιν ἡ ἀνάστασις!...

ΒΡΤΑΝΕΣ ΠΑΠΑΖΙΑΝ

Μετάφρ.
Κ. Σ. Κοζόλη

